

njenem telesu. »Zakaj se mi ne približa?« si je mislila. »Zakaj ne poišče prilike, da bi govoril z menoj? — O, zakaj je tako boječ!« —

Golob pa je ostal vedno isti sanjar, idealist, ki je bil že presrečen, ako je mogel iz dalje slediti Minki ter občudovati njen kipni, stasiti život; ako je mogel iz dalje gledati njen fini, rožnobeli obrazek. Kadar jo je videl, kako je krepko, ponosno, a vendar lahno in gibko stopala pred njim; kadar jo je videl pred seboj z zlato kodrasto glavico, rahlo na desno nagnjeno: tedaj je bil blažen tako, da si ni želel ničesar več. Da bi govoril z njo ter ji povedal, da jo ljubi . . . ljubi Bog, kaj takega si ni upal niti misliti. Zardel je gori preko ušes, če se je le spomnil na to. Ne, kakor Dante svojo Beatriko, tako je hotel ljubiti, spoštovati, oboževati in opevati svojo Minko iz — daljave . . .

Dr. Pajk je bil njegov stric. Redkokdaj je zašel v odvetnikovo hišo; na svatbo pa je bil povabljen. Golob ni simpatiziral s svojim stricem, ker ga je poznal ter ga v srcu skoro da zaničeval. Vendar se je z veseljem odzval povabilu, ne toliko, ker ga je odlikovalo, kakor iz želje, da pride v odlično slovensko družbo. In tako je prišel med svate, kjer mu je bila odločena za družico — Minka Kastelčeva, sestrična doktorja Strela. Povabil je bil tudi njo dr. Pajk, hoteč imeti na svoji svatbi kolikor možno veliko lepih družic.

»Vidva sodita skupaj,« jima je dejala Žuljanka,« predstavljajoč ju in izpolnjujoč ulogo domačice na prošnjo ženinovo. »Oba mlada — oba lepa.«

In ostala sta skupaj . . .

Sedaj pa je planil od okna pl. Jekler, da je zarožljala kakor čisto srebro se lesketajoča sablja, ter dejal: »Gospica, nevesta prihaja!«

Vse je pohitelo iz salona na hodnik; najprej pa Žuljanka in dr. Pajk.

(Dalje prihodnjič.)

Tja na križec.

Tja na križec deve moje
Poljska ptica priletela,
Priletela, zažolela
Drobne pesmice je svoje,

Kvišku ptica se vzdignila,
Z njo pa prošnje moje vroče
K Tebi vro, preljubi Oče!
Čuj me, vsliši, daj tešila!

Milenko.

